

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 199. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849788708656/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

At jeg ikke var tilstede ved min Ludvigs bryllup kom sig af den simple grund at jeg ikke kunne nyde denne glæde og udelukke Hannes forældre der jo havde samme ret dertil som jeg. Også hendes søskende ville i så fald gjort fordring på at være med, og den stilhed og ensomhed som brudeparret ønskede sig, var da gået tabt. Jeg bragte da frivillig dette lille offer, der virkelig heller ikke syntes mig stort.

Give Gud gode Heiberg! at disse mine velmente ord må berolige dit faderlige hjerte, at jeg ikke må have trættet din tålmodighed eller dine øjne, hvis svægelige tilstand inderlig bedrøver mig. Jeg vil spare en lille plads på papiret til Ludvig og ende dette lange brev, med de kærligste hilsener fra alle mine og især fra

din hengivne T h o m a s i n e.

Jeg bør ikke slutte dette brev uden at takke dig af et rørt hjerte, for alt det forbindtlige og smigrende, du er så god at sige mig. Jeg ville blive stolt deraf, dersom jeg ikke følte hvor langt jeg desværre er fra at fortjene dine ytringer.

Længere hen, da Heibergs fader af danske rejsende, der altid aflagde en visit hos deres forurettede landsmand, hørte mig rose, blev hans ytringer i breve om denne sag venligere og venligere, og han opfordrede nu ofte sønnen til at komme til Paris med mig, for at han kunne lære mig personlig at kende.

Heiberg havde nogle år før vort bryllup fået titlen af professor, og – så latterligt som det i vor tid kan synes – vakte det, at en skuespillerinde skulle stå som frue på plakaten, megen snakken i det lille København. Man mente, at dette ikke gik an, så teaterbestyrelsen var i stor vande over, hvorledes den skulle bære sig ad. Tilsluttet henvendte teaterchefen sig til Frederik den Sjette for af ham at få en ordre om, hvad man skulle sætte på plakaten. Kongen svarede kort: »Naturligvis fru Heiberg. En kone har sin mands rang, altså også i dette tilfælde.« Heiberg havde på ingen måde fundet sig i det modsatte – ikke af rangsyge – men fordi dette ville have været en krænkelse mod den stand, til hvilken hans hustru hørte.

Jeg havde mange romantiske ideer om, hvorledes ægtefolks samliv burde indrettes for ikke at profaneres. Heibergs medfødte

finhed hjalp mig til at gennemføre mine ideer herom, og om de end undertiden strejfedes noget henimod det barnagtige, føjede han mig dog deri. Og jeg er endnu af den mening, at man i dette forhold ikke kan være varsom nok og ikke bør vise sig for hinanden hverken i åndeligt eller legemligt negligé; især i det sidste gør man vistnok bedst i at blive fremmed for hinanden hele livet igennem.

Heibergs moder tilligemed hendes plejesøn Georg boede altså nu hos os. Af min barndoms historie vil man have set, at jeg i alle boglige kundskaber var opvokset som et uvidende barn. Hvad jeg vidste, havde jeg lært ved at omgås dannede mennesker, hvis samtale lidt efter lidt havde udviklet mig så meget, at jeg kunne tage del i de fleste samtaler uden at støde an. Ifald nu Heiberg og hans moder havde begået den fejl ideligt at ville undervise mig på skolemaner, da havde dette vist ikke ført til noget godt resultat, men dette var langt fra tilfældet. Hans moder, der selv havde lært alt så grundigt, at kun få stod over hende, satte så liden pris på lærdom hos kvinden, at hun ofte ytrede, at den friskhed, hun fandt hos mig i mine domme, ville være gået tabt, ifald jeg havde gået den slagne skolevej. Og hos Heiberg var der end ikke mindste spor af at ville være min læremester. De havde begge så megen tillid til min mening og indhentede begge så ofte råd hos mig, den yngre, i alt vigtigt, at jeg fra denne side umuligt kunne føle mindste tryk i mit hjem. [Vanskeligere var det for mig at sætte min vilje igennem i huslig henseende. Heiberg holdt så meget af mig, at han var tilfreds med alt, hvad jeg i huset foretog mig. Enhver ret mad, der kom på bordet, syntes han smagte så godt som aldrig før. Enhver forandring, jeg i huset indførte, fandt han fornuftig og god og overlod alt fuldkommen trygt til mig. Hans moder derimod syntes, at hun burde have et vågent øje med alt, at hun burde være med på råd og alt, og i denne retning kunne hun ikke afholde sig fra at ville opdrage den gifte kone, som om hun var et lille barn, hvilket jeg naturligvis ikke syntes om. Det var hendes natur at tale frem og tilbage om alle huslige anliggender. Min natur var det at tie herom. Det er min anskuelse, at et hus bør være som et urværk, det skal gå sikkert og godt, uden at man mærker, når det optrækkes. Hun havde i sit hus været en overordentlig akkurat husmoder, men hun gav hver dag sine ordrer for-